

РОЗДІЛ 1

Дві блискавки поспіль, що розірвали небо над Таїландом, на мить освітили кімнату, налякавши ящірку, яка спокійно дрімала на стіні. Далі гуркіт грому, схожий на вибух, що руйнує величезну греблю та вивільняє гігантські потоки води, розбудив Кейт. На електронному годиннику було 04:11 ранку, а її рука обіймала порожнечу в тій частині ліжка, яка ще зберігала його тепло. Чомусь Кейт одразу зрозуміла — він уже пішов, і прийняла те, що більше ніколи його не побачить. Зрештою, він сказав їй учора, що він герой не її роману. Але тут він був не правий. І тепер Кейт не збиралася спати. Зараз їй потрібен був ноутбук, як терористам потрібен вертоліт і мільйон доларів готівкою. Кейт відчула, що зараз нарешті зможе пробити стіну й почати писати. Вона ще не знала, що це буде, але вже точно розуміла, що літери самі складатимуться в слова, а слова — в речення. Її муза повернулася до неї, нехай навіть для цього герою не її роману довелося зникнути вночі з її спальні.

А ще вчора слова писалися з надзусиллями. Ось уже тиждень вона була в Таїланді, бо втекла сюди на зимівлю в пошуках тепла, якого не вистачало в грудневому Чикаго, і натхнення. З останнім було особливо складно, причому, як виявилось, зміна однієї півкулі на іншу абсолютно нічого не змінює в цьому плані. Як і раніше, у неї нічого не виходило. Точніше, виходило якесь жахіття — щось середнє між «Абатством Даунтон» і бульварним романом про фантазії офісної працівниці. Але це було нудно, як нудною видалася б історія британської сім'ї для репера з Детройта, і вульгарно, як романи про офіс-

ний секс для літературного критика з Лондона. І це геть не влаштовувало Кейт, бо її перший роман не те щоб прославив її, але підсвітив на літературному небосхилі й отримав позитивні відгуки критиків, які побачили зародження майбутньої літературної зірки. Утім, здебільшого потенціал вони вбачали у двох наступних її романах, вони й продавалися доволі непогано, що давало їй змогу винаймати студію в центрі Чикаго та будувати плани на майбутнє. А в планах був невеличкий будиночок під Сан-Франциско, собака, двоє дітей і голлівудські вечірки з нагоди виходу фільму, заснованого на сюжеті її книжки.

Але тепер вона була в Таїланді, ховалася в обід від зливи в невеличкому барі й намагалася народити свій шедевр. Вона сподівалася, що шум тропічної зливи, яка починалася останні кілька днів рівно о 12:00 і дві години поливала землю зі щедрістю садівника, який бореться з посухою, відродить у ній здатність народжувати магію з букв. Вона сідала за один із столиків у барі, розташованому на невеличкому пагорбі дорогою з пляжу, з чудовим краєвидом для поціновувачів, романтиків і любителів фотографувати коктейлі на тлі океанських вод і потім розміщувати їх в інстаграмі. На заздрість тим, хто зараз чує тільки пронизливий і холодний вітер великих озер і віддає перевагу гарячій каві, щоб зігрітися. Потрапивши до цього бару вперше, Кейт згрішила таким фото і спричинила шквал нещирих захоплень по інший бік океану, які, втім, не додали їй особливої радості й лише трохи потішили її самолюбство.

Під час дощу, що починався як за розкладом, до бару набивалася одна й та сама компанія людей, що викликала в Кейт асоціації з романом Агати Крісті й спонукала її спробувати себе і в детективному жанрі. Хоча додавати

у вульгарний бульварний роман сюжет про вбивство було б уже занадто. І вона просто з цікавістю вивчала своїх товаришів по укриттю.

Його вона помітила в перший же день. Він сидів навскоси від неї, з іншого боку від входу. Кейт оцінила його фігуру й особливо руки, а до чоловічих рук вона завжди була небайдужа, і охрестила його ботаном. Він був повністю занурений у свій ноутбук, тому Кейт віднесла його до категорії зимуючих айтишників. Світом навколо він, здавалося, геть не цікавився і відволікався від монітора тільки на офіціантку, яка приносила їжу і воду і, здається, вже звикла до цього клієнта й точно знала, що йому подавати.

Бар, скоріше за все, був сімейним бізнесом. Офіціантка була майже точною копією бармена — Стіва Макаллістера. Йому на вигляд було років шістдесят, хоч він і намагався довести собі та оточенню, що йому не більш як двадцять. Мабуть, для цього він втік звідкись із Ліверпуля, про що свідчили його татуювання, прапор футбольної команди над стійкою і любов до «Бітлз», яка виражалася, зокрема, і в тому, що його доньку звали Мішель. Бармен був високого зросту, гарним на вигляд як для його віку, намагаючись демонструвати це щодня голим торсом, і періодично досягав успіху в реалізації фантазій туристок, які тікали від сірості й буденності. Більшого йому й не треба було. Кейт іноді замислювалася, куди ж у цьому рівнянні поділася мати Мішель, шістнадцятирічної дочки, але питати про це було незручно, а в самому барі відповіді вона не знаходила.

Колись Кейт з Марком теж думали втекти років за двадцять, коли стануть відомими письменниками, кудись на острови і відкрити свій бар-тропіканку. Але як

виявилося, вони даремно загадували так далеко, і їхній бурхливий роман не протримався довше двох років. У них не вийшло не те що відкрити спільний бар або написати разом пару-трійку романів, а навіть завести собаку. Марк, чий перший роман вистрілив набагато яскравіше, ніж у Кейт, також і провалився набагато глибше. Він вирішив шукати натхнення десь у суміші кокаїну та віскі, що не дуже підходило їй, та й не допомагало з натхненням. Нехай вона продовжувала думати про Марка, адже ніхто ніколи не залицявся до неї так гарно й романтично, як він, але потай сподівалася, що після розлучення вони обоє повернуть собі можливість писати.

Крім ботана в барі щодня опинялася зграйка хлопців із Британії, які, судячи з кольору їхньої шкіри, прилетіли зовсім нещодавно і ненадовго. Вони намагалися виконати план щодо сонця й алкоголю швидше, ніж китайська економіка виконує п'ятирічний план партії та уряду. Щодня опівдні, коли починався дощ, вони вже були добряче напідпитку і вривалися в бар зі сміхом і галасом, вимагаючи пива ще й ще. Вони займали дальній від Кейт стіл і не викликали її живого інтересу. Вона лише п'ять років тому закінчила університет, і жодної інтриги в їхніх словах чи поведінці для неї не було.

За її спиною вподобала столик літня пара з Німеччини. Щоразу, коли Кейт приходила, вони вже були на місці й пили каву, завершуючи свій сніданок. Вони тримали одне одного за руки, про щось говорили напівголосно та іноді відволікалися кожен від своєї книжки. Ось їхні історії були для Кейт цікавими, тим більше їй дуже імпонувала і сама пара, і особливо її чоловіча половина — жвавий сухорлявий дідусь невисокого зросту, який завжди всміхався. Його дружина, яка була вдвічі більшою

за нього, дивилася на свого чоловіка із замилюванням і якоюсь материнською турботою, хоча саме він всіляко намагався допомогти дружині, бігав до бару й назад і виконував усі її побажання.

І наостанок велика компанія росіян, які сиділи просто перед нею, дратуючи її своїми гучними голосами і тим фактом, що закривали ботана, милуватися яким Кейт вважала за краще в очікуванні нової порції «Маргарити». Компанія росіян складалася з чотирьох подружніх пар віком від тридцяти до сорока років: огрядні жінки й завжди п'яні чоловіки.

Але сьогодні жінок із ними не було, а тому чоловіки були більш гучними і ще більш п'яними. Вони прийшли до бару зі своєю пляшкою горілки та колонкою, яка перебивала Пола Маккартні й вивергала щось російською, привертаючи увагу навіть ботана. Коли вони з'явилися зі своєю музикою, він на секунду підняв на них погляд, пробігся по кожному з чотирьох чоловіків, трохи довше зупинився на велетні-меломані, в руках якого й була колонка і якого Кейт у перший же день охрестила ведмедем. По-перше, він був росіянином, що вже було достатньо для такого порівняння, а по-друге, нагадував звіра своїми розмірами та волоссям, яке було в нього по всьому тілу й неслухняно виривалося з-під його синьо-білої смугастої майки.

Дощ періщив дедалі сильніше, збігав краплями з листя пальм і створював навколо бару нездоланну перешкоду. Отже, залишалося тільки змиритися з галасливими сусідами і сподіватися, що скоро з цього дощу виринуть їхні дружини, поруч з якими росіяни завжди поводитися спокійніше. Водночас було очевидно, що натхнення сьогодні вже чекати не варто, тому Кейт закрила ноутбук